

קולנוע

תדרוך

חובה לראות:

תלאביב — הקיסר האחרון, קפה בנדאר, פקין בלוז, בוקר טוב וייאטנאם, הנוספה הקסר, מה, אהבנו כל כך, החנינה של באבס, ליידי איב, הקומיסארית, עיניים שחורות, פראנטיק, **ירושלים** — פקין בלוז, החנינה של באבס, בוקר טוב וייאטנאם, הנוספה הקססמה, עיניים שחורות, פראנטיק, **חיפה** — קפה בנדאר, בוקר טוב וייאטנאם, אהבנו כל כך, פראנטיק, **תלאביב**

*** **הקומיסארית** (תכלת, ברית המועצות) — סרטו של אלכסנדר אסקולדוב, שהיה אסור במשך 20 שנה, על קומיסארית בהריון, בזמן המהפכה, המוצאת מיסתור אצל מישפחה יהודית עד הלידה. חוויה קולנועית יוצאת דופן.

*** **בוקר טוב וייאטנאם** (נוח, ארצות הברית) — מוצג גם באורזל בירושלים ובברכות בחיפה) — שדרן בתחנת הרדיו של צבא ארצות הברית בייאטנאם, בתחילת המלחמה. סאטירה אנטימלחמית שחורה, והופעה מדהימה של רובין ויליאמס בתפקיד הראשי.

*** **פקין בלוז** (ריונוף, הונג קונג) מוצג גם באימפריה ו בירושלים) — פארודיה מסורפת על סרטים פוליטיים, סירטי פעולה, התיאטרון הסיני המסורתי ודברים אחרים, בסיפור של שלוש נערות שונבות העורכות מהפיכה פרטית בתוך המהפיכה הכללית שהתרחשה בסין, באמצע העשור השני של המאה הזאת. הבימאי: צואי הארק.

*** **פראנטיק** (רבין, ארצות הברית) — מוצג גם באורזל בירושלים ובברכות בחיפה) — רומן פולנסקי מביים בעידון ובמיקצועיות רבה מותחן על רופא אמריקאי שאשתו נעלמת בפאריס ועל הפאנסיסטית הצעירה שעוזרת לו למצוא אותה. עם האריסון פורר.

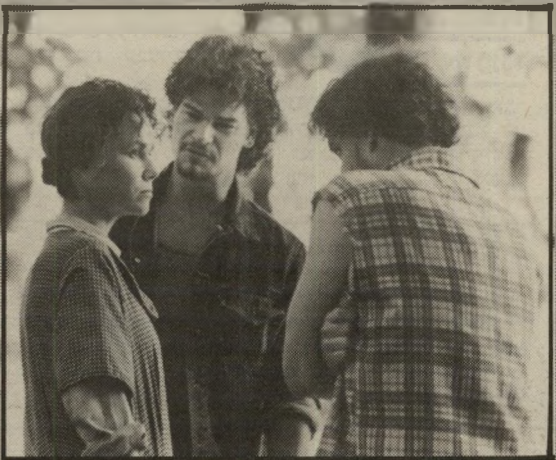
ירושלים

*** **החגיגה של באבס** (אימפריה, דנמרק, מוצג גם בנורדון בתלאביב) — אשפית

שון פן: הכנופיה שלך היא המיבצר שלך

שצוידה ונישקה נופלים מאלה של העבריינים. הופר יודע לא להיגרר כאן אל האשמות כוללניות, ואינו נכנס לגיתוח חברתי מעמיק כדי להסביר את הגורמים של התופעה (שהם בין כה וכה מובנים מאליהם). הוא מצביע עליה, בקריאת אזהרה נואשת ומפחידה באמת. רוברט דובאל אמין, כדרכו, שון פן, שהיה מיוזמי הסרט, משכנע. מלאכת הצילום של האסקל וכסלר משובחת, ואם לא בשל הסיפור, הרי בזכות הרקע צריך בהחלט לראות את הסרט.

ברברה הרשי — שחקנית טובה בבוצ

ברברה הרשי היא בהחלט שחקנית אמיצה, אחרת לא היתה מעזה לכער את עצמה ולהוסיף שנים לגילה במידה כזאת. היא זכתה למרס המישחק בפסטיבל קאן 1987 על הופעתה בסרט זה, הכרה מוגזמת במיקצת לתפקיד שאינו דורש, מלבד אומץ, הרבה תיחכום. אשר לגיל קלייבורג, בתפקיד העיתונאית, היא צורמת ברנעים השקטים המעטים שלה, ומגיעה לטונים מנוחמים כשהיא מתחממת. עם זאת, צריך להודות שהצילום מרשים בהחלט, וכך גם הנופים. אבל זה בכלל לא מספיק.

לוס-אנג'לס

קוטלת ילדיה

צבעים (טיילת, תלאביב, ארצות הברית) — הילד הנורא של הקולנוע האמריקאי חוזר לכותרות כבימאי, אחרי 20 שנה עגומות. דניס הופר כמעט עשה מהפיכה עם אדם בעיקבות גורלו, שקע בענני סמים ואלכוהול, אבל חזר עתה במרץ, עם סרט שהסעיר את הרוחות באמריקה ומאיר בצורה נוטה את אחת הבעיות החברתיות החמורות שם.

העלילה אמנם שיגרתית: שוטר ותיק ושוטר צעיר, שניהם במישטרת לוס-אנג'לס, מסיירים באזורי הפורענות הנתונים בשליטת כנופיות הרחוב. מערכת היחסים שבין השניים, המ בגור מתון והצעיר חמום-מוח, חייהם משפחה של הראשון וסיפור האהבה של השני, כל זה כבר חבוט ומשומש, ומוכר היטב מסרטים אחרים.

לעומת זאת, סיפורן של חברות הרחוב, צורת החיים של צעירים אלה, המתפרנסים מסחר סמים, מתאגדים בכנופיות שהן עבדים בית, מישפחה, מולדת, וסמל, שעבורם הם מוכנים למסור את חייהם, מטיל אור על תמונת מצב מחרידה ומסמרת שיער.

זו מילחמה של ממש, עם כלי נשק לרוב, עם קורבנות שרובם קטינים חפים מפשע, עוברים ושבים שבמיקרה נתקלים באש הצולבת שבין הכנופיות. מילחמה שבה אין המישטרה יכולה לעשות הרבה, כי לעומת עשרות אלפי חברי הכנופיות, כל מה שיכול החוק להקדיש לטיפול בבעיה, זו יחידה של 250 איש,

האמריקניזציה של אנדר

אנשים מבוששים (אורלי, תלאביב, ארצות הברית) — עוד סרט של הבימאי הרוסי הגולה אנדרי קונצ'אלובסקי היושב על המדף זה שנה וחצי. גם הפעם הוא מנסה להיות יותר אמריקאי מאמריקאי, וגם הפעם הוא מתקשה בכך.

העלילה שולחת עיתונאית צמרת מניו יורק, שיש לה קשיי תיקשורת עם בתה הצעירה, משום שהיא עסוקה מדי בקאריירה שלה, לחפש את מישפחתה בתוך הביצות הדרומיות של לואיזיאנה.

העיתונאית ובתה מגיעות למקום שכוח-אל ומגלות שם עולם אחר, שונה לחלוטין, מכל מה שהכירו עד אז, עולם של אנשים פרימיטיביים אלימים, החושבים ומתנהגים כאילו חיו במאה אחרת, בקצה אחר של העולם, ולא באמצע שנות ה-80, מרחק טיסה של שעתיים בקושי מהמרכזים התרבותיים והעיסוקים הגדולים בעולם.

עקרונית, זה יכול היה להיות דיון מרתק על עימות בין תרבויות, על הזכות שיש לציוויליזציה אחת לשפוט ציוויליזציה אחרת, על קידמה טכנולוגית לעומת קידמה נפשית. מעשית, זו גלישה של תסריט לעבר חריגים התנהגותיים. העיתונאית מנסה גינה היסטוריה הולכת וגוברת מן הרגע הראשון. בני המקום עושים כמיטב יכולתם להיראות כקופים שטרם ירדו מן העצים, והעלילה אינה באה אלא לאשר שאכן מדובר בעימות בין חולות-עצבים ואוראנוטנים משולחי-רסן.

גם גזעני, גם אוילי

קוברה ורדה (לב, תלאביב, גרמניה/אנאה) — קשה להעלות על הדעת סרט אוילי, מעצבן ורע יותר מן הסרט הזה. אוילי משום שבימאי בעל שם-עולם, ורנר הרצוג, חתום עליו. ובימאי כזה אינו יכול לצפות להתחשבות שמעניקים לטירונים חסרי-ניסיון.

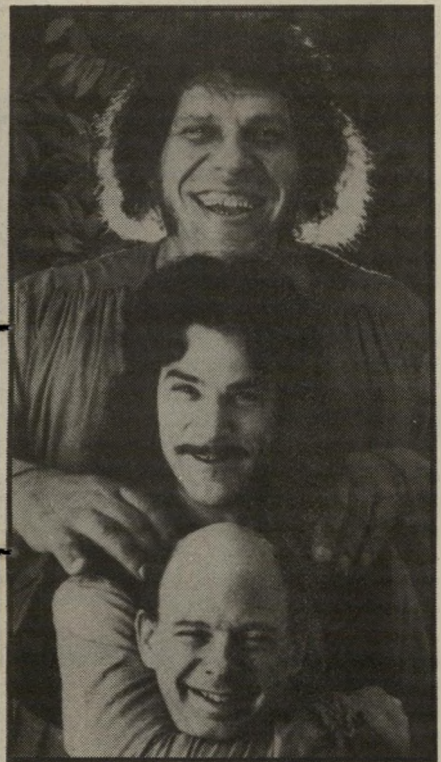
מדובר בשודר בדאזילי מהמאה הקודמת, שנשלח על-ידי בעלי מטיעים של קני-סוכר לאפריקה, כדי לגייס עבורם עבדים. האיש בן למעסיקים, כך אנוח צריכים להבין, אבל נוטל על עצמו את המשימה, מגיע ליבשת השחורה ועושה עסקים עם מלך מטורף אחד. כאשר זה עומד להוציא אותו להורג, הוא כורת ברית עם אחיו של המלך, שהוא מטורף עוד יותר. הוא מאמן עבורו צבא של אמאזונות, עושה מהפיכה, מחדש את השחר, אבל גם האח בוגד בו, והוא נותר חסר-כל.

עלילה אפית למהדרין, מסופרת בגולמיות מחרידה. לא ברור מדוע אנשים עושים את מה שהם עושים ואף מעשה אחד אינו פועל יוצא ממעשה אחר. סטודנט קולנוע היה מקפיד יותר על הבהרת הסיפור לצופה. אם בכלל קיבלו השחקנים הוראה כלשהי לכל אורך הסרט, היתה זאת בוודאי ההוראה לעשות כל העולה על רוחם, והם, אכן, נראים המומים לחלוטין. יוצאת-דופן הוא קלאוס קינסקי, שנראה כמו בדיחה עצובה על שחקן מוכשר, שהכישורן נעלם ממנו ורק העוויות נשארו. הסצינה שבה הוא מדרין נערות שחורות ערומות במלאכת המילחמה היא ודאי אחד השיאים הקומיים של העשור האחרון בקולנוע.

קלאוס קינסקי (על האדמה) — ניצול השחורים

חמור מכל הוא הזילזול המוחלט של הסרט בבני-אדם, ובמיוחד בשחורים. היחס אליהם הוא כאל עדר אלמוני שדוחפים ימינה או שמאלה, ראשי בקר שניחזו רק במיקרה בצורה הדומה לבני-אנוש. הסיוס הצדקני שמנסה לתקן את הרוע הזה, אינו משנה מבחינה זאת מאומה. נכון שיש בסרט כמה נופים יפים, וכמה מראות מפתיעים, כמו היכל-מלוכה אפריקאי שריצפתו מרוצפת בגולגולות אנושיות, אבל מוטב היה לתלות תמונות בכניסה לקולנוע, תחת להציגו.

שחקנים דה-ג'אנאט, פטנקין ורשן הנוספה הקססמה — חובה

מיטבח שזוכה בהגרלה, עורכת מישתה לבני הכפר הרני הקטן שהצילו את חייה. עימות מופלא בין אמונה בדת לאמונה באמונות ובחיים. עשוי כרגש ובהכנה על-ידי גבריאל אכסל, עם סטפאן אורדן בתפקיד הראשי.

חיפה

*** **קפה בגראר** (אורה, גרמניה) מוצג גם בריונוף בתלאביב) — באווארית בריאתי בשר נתקעת בתוך מוטל באמצע מידבר אריזונה וכובשת את לב כל השוכנים בו, החל מן האשה השחורה והמרירה שהיא בעלת המקום וכלה בצייר תימנהני. אגדה אנושית נפלאה של פרסי ארלון, עם מריאנה זאנברכט בתפקיד הראשי.

עדנה סיני

העולם הזה 2667